

ROMÁN O NADĚJI,
KTERÁ PŘEŽIJE I PÁD Z NEBE

KDYŽ KVETE WILIWILI

VOJTĚCH
BERNATSKÝ

Když kvete WiliWili

Vyšlo také v tištěné verzi

 ROSIER

Vojtěch Bernatský

Když kvete WiliWili – e-kniha
Copyright © Rosier, s. r. o., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ROMÁN O NADĚJI,
KTERÁ PŘEŽIJE I PÁD Z NEBE

KDYŽ KVETE
WILIWILI

VOJTĚCH BERNATSKÝ

Text © Vojtěch Bernatský, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-53029-25-4

ISBN e-knihy 978-80-53029-26-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-53029-27-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-53029-28-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Když kvete wiliwili, tak koušou žraloci.

- havajské přísloví

Spíš a já se dívám,
bdím a ty sníš.
Ruku svou máš v mojí dlani,
já to cítím, já to vím.

Blíž to snad už nejde,
dál v Tobě se skrýt.
Naše srdce dali jsme si,
já to cítím, já to vím.

Že duše nás
maj v sobě klíč
a tajný kód známe jen my.

Že ty a já
jsme jeden kruh,
točí se dál roky a dny.

Smích je ve tvých očích,
máš tam všechno z nás.
Sledujeme naše děti,
já to cítím, já to vím.

Žít s tebou je zázrak,
sen bez vstávání.
Našel sis mě a já tebe,
já to cítím, já to vím.

Že duše nás
maj v sobě klíč
a tajný kód známe jen my.

Že ty a já
jsme jeden kruh,
točí se dál roky a dny.

Tak se jdi ještě projít, Heleno. Vždyť ti to letí až za dvě hodiny.

Moje žena je na letišti v Tokiu a cestuje za svojí sestrou. Barbora se nedávno provdala do Spojených států za korejského Američana Sunga a žijí společně na Havaji. Bydlí kousek od pobřeží a je šťastná. Helena to vzala přes Japonsko, kde byla týden, a teď směřuje z Tokia do Honolulu.

Víš, že tě bolí záda a v letadle budeš sedět dalších šest hodin. Jdi si ještě prohlídnout nějaký obchody. Máš to přece ráda. Ty vtipálku! Aby ses pak při pohledu na svůj bankovní účet nedivil. Zajdu si aspoň pro kafe.

A to bylo to poslední, co jsme si s mojí ženou řekli. To bylo naposledy, co jsem slyšel její nenapodobitelný hlas. O dvě hodiny později mi přišla zpráva na WhatsApp, tak typická pro ni.

Představ si, že jsem se při té procházce nějak zapomněla, a když jsem přišla zpátky, už byla u přepážky cedule s nápisem Closed. Nejdřív jsem místo D viděla T a myslela si, že tam přesunuli toaletu, až po chvíli jsem si uvědomila, že je něco špatně. No, nakonec jsem je ukecala a sedím v letadle.

Oni zřejmě už předtím několikrát vyvolávali její jméno. Jenže moje Helena je občas v jiném vnitřním, prostě svém světě a nic okolo nevnímá. Mám to na ní rád a baví mě ji v takových chvílích sledovat. Škoda jen, že tentokrát ta její vnitřní pohádka netrvala déle.

A teď jedna aktuální zpráva. Letadlo Boeing 737 společnosti Korsada na lince z Tokia do Honolulu zmizelo z radarů. Předpokládá se, že se zřítilo do oceánu. Americké úřady už zahájily záchranné práce, ale podle prvních informací je velmi málo pravděpodobné, že někdo havárii přežil.

Otevírám oči a rádio, které mě budí, nevnímám. Nechce se mi z postele, ale je úterý a musím odvézt dceru do školy a syna do školky. Zvoní telefon.

Tati, zvoní ti mobil. Přes facetime volá babička. Ahoj, co se děje? Proč voláš tak brzy? Spadlo letadlo. Cože? Spadlo letadlo! A co jako? Asi to bylo to letadlo s Helenou.

Teprve teď se probouzím.

To je určitě jiné letadlo. Helena už je dávno na Havaji.

Tati, v rádiu hlásí, že letadlo z Tokia do Honolulu spadlo do moře. Babi, počkej! Zavolám ti později.

Odblokuji na mobilu letový režim, jak symbolické, a dívám se na server s aktuálními zprávami. Je to tam! Ale z Tokia létá určitě denně mnohem víc spojů na Havaj. To nemůže být ten náš!

Tati, potřebuju čůrat.

Bertík se v šesti letech bojí jít sám na záchod. Jeho sestra Sofie mu před třemi lety řekla, že v záchodové míse žije strašidlo. Od té doby si vsugeroval, že tam na něj číhá černá mumie se zelenýma očima, a nedá si vysvětlit, že si to jeho zákeřná sestra vymyslela. Dokonce jsme mu s manželkou složili uklidňující píseň. *Strašidla nejsou, nemusíš*

se jich bát. Strašidla nejsou, můžeš jít v klidu spát. Ani to nepomohlo.

Alberte, já teď nemůžu. Musím zavolat mamince.

Zvoní telefon.

Tati, volá ti děda.

Nenechám ho ani promluvit.

Tati, já už to vím. Řeším to. To bylo Helenino letadlo, Davide!

Cítím z otcova hlasu pláč. Teď už mám slzy v očích i já, ale snažím se tomu všemu uniknout. Ne, to není pravda. Nám se nic takového stát nemůže. Moje láska pořád žije. Nemůže být mrtvá.

Seznámili jsme se před skoro dvaceti lety. Pracuji jako spíkr v rádiu a ona přišla překládat živý rozhovor s jedním populárním anglickým hercem. Během dvaceti minut jsem se téhle nádherné učitelce angličtiny a překladatelce záměrně hned dvakrát představil. Zabralo to. V dalších dnech a týdnech se rodilá Američanka Helena Novotná, která se po sametové revoluci vrátila s rodiči do Prahy, shodou okolností v rádiu objevila ještě několikrát.

Pojď k okýnku, ty můj plamínku. Psal jsem jí zamilované zprávy a ona zamilovaně odpovídala. *Už tu na Tebe čekám, ty můj andílku.* Pak jsme se vroucně líbali u okýnka, ve výtahu, v autě. A uběhlo devatenáct let, jsme najednou čtyři a to všechno, co nás tehdy naplňovalo, ani trochu nevyprchalo. Je to pořád v nás a mám pocit, že je to stále silnější a silnější.

Tak ahoj, tati. Že to bude všechno dobrý?

Sofie s vlhkýma očima a s hlavou plnou otazníků utíká ke školním dveřím a já slyším, jak mi pípá mobil. Jedna zpráva za druhou. Ani to nečtu. Volá neznámé číslo.

Dobrý den, pane Vronský. Vaše manželka byla na palubě letadla linky SH304, které se zřítilo do Tichého oceánu.

V tu chvíli mi to došlo. V tu chvíli se zřítilo všechno i ve mně. Nemůžu dýchat. Dusím se. Nemůžu se ani pohnout. Jenom někde na hrudníku, kousek u srdce, je pořád jedno zvláštní místo. Místo, které mi neustále dokola vysílá do hlavy signál. Signál, který říká jediné: Ona přece nemůže být mrtvá. Ona musí žít. Třeba to přežila, vyzvání jí pořád telefon.

Pane Vronský, probíhají záchranné práce, sděluje mi pověřený zaměstnanec ministerstva zahraničí. Je mi to líto, ale máme špatné zprávy. Naděje na přežití je mizivá. Na hladině jsou jen trosky. Navíc je v těch místech velká hloubka.

To není možné! To nemůže být pravda!

HELENA 1. 6. 2023, 20.15

Moc se omlouvám, nezlobte se.

Helena se prosebně dívá na muže za přepážkou v odbovovací hale. Úplně se ztratila v čase.

Dvakrát jsme vyvolávali vaše jméno, paní Vronská! Máte štěstí, že se technici zpozdili se zavazadly. Jinak už bych vás na palubu nepustil.

Uff, tak to byla velká klika. Sympatická černovláska s uhrančivýma černýma očima teď trochu lituje, že poslechla manžela a šla se projít. Ale dopadlo to dobře. Navíc na ni čekalo další příjemné překvapení. V sedmé řadě má tři místa jen pro sebe. Všude je plno, jen její sedmá řada je prázdná. Jen co se uvelebila na svém sedadle, začala se nořit do emocí. Je bez dětí jen týden, a tak moc už se jí stýská. Jestlipak stihli školku a školu. Bertík určitě potřeboval hlídače na toaletě. Helena letí sama bez svojí smečky poprvé v životě. Naštěstí je to jen na čtrnáct dnů. Se sestrou se neviděly tři roky. Tak moc se na ni těší a taky je zvědavá, jaký bude ten její Korejec s newyorským přízvukem.

DAVID DEN PO PÁDU LETADLA

Nikdy jsme se vlastně nehádali. Moje žena je Beran a já Ryba. Podle všech možných horoskopů naprosto protichůdná znamení. A přesto, nebo právě proto, jsme jako ta dvě poslední puzzle, díky kterým je celý obraz hotový. Zapadáme do sebe a dokonale pro nás platí dva za jednoho a jeden za oba. Došli jsme až tak daleko, že si navzájem čteme myšlenky. Stačí třeba jediné slovo a máme

jasno. Stačí pohled, a výraz ve tváři prozradí, na co právě myslíme. Snad jen minulé léto na jedné nádherné pláži na chorvatském ostrově Pag se objevil malý mráček. Byla tam taky taková sympatická rodinka. Jen měli o jednoho člena navíc. Malé, asi roční miminko. Ta představa se mi moc líbila. Dost jsem se pro podobné rozšíření naší rodiny nadchnul. Už jenom ta práce na něm by byla velmi vzrušující. Jenže moje žena měla na tuhle moji druhou dětskou mízu úplně jiný názor.

Já už jsem na to stará. Už jsem tohle téma v sobě uzavřela.

Jenže říkejte tohle umanutýmu chlapovi, který nerad prohrává. Navíc jsem to nechápal. Přece to je jen další velký důkaz naší nezlomné lásky. Suma sumárum to od té doby visí někde ve vzduchu, a ne a ne se to vytratit.

Tobě by se to nelíbilo, kdyby tu byl s námi ještě jeden malý tvoreček? Hele, já mám děti ráda, ale už jsem si to se dvěma užila. Nemůžu za to, že jsi tenkrát musel mnohem víc pracovat. Ale teď bych ti fakt pomáhal. Přebaloval bych, vařil, já bych i kojil. To všechno je hezký, ale zase bychom se museli vrátit zpátky. Mně se líbí, že teď už si zase můžeme občas vyrazit jen sami dva. Fakt už se na to necítím.

Paradoxně i Helena myslela v letadle na to samé. Pohodlně usazená v sedmé řadě si ještě víc uvědomovala, jak moc je na svojí rodině závislá. Jak moc ji mrzí, že zrovna teď, když je všechno tak úžasné, řeší s Davidem ten zbytečný problém se třetím dítětem.

Mami, já bych chtěl, aby se to třetí miminko jmenovalo Kmínek, řekl jí nedávno Albert. A proč Kmínek? Nevím, líbí se mi to.

Samozřejmě jsou oba se Sofií na tatínkově straně. Ona by chtěla sestru a Albert bratříčka. A tak je Helena pořád v nepříjemných kleštích. Kdyby to dítě už měla, tak by to asi tak moc neřešila, ale těhotenství, porod... to přece není jako nákup v supermarketu. Ale má je tak moc ráda. Už rok tajně nebere antikoncepci, takže děj se vůle boží. Třeba se někdy Davidovi to přání splní. Jako skoro každá žena vždycky potřebuje nějaký impuls nebo znamení, že to je dobrý nápad. David je v tomhle přímočařejší. Prostě to chce a nevnímá všechny komplikace, které mohou přijít. Možná že znamení zní divně, ale i tak. Asi před půl rokem byli s Davidem v hobby marketu a měli tam pokojové rostliny, u kterých byl nápis kmínek. Pak Albert ve schránce našel leták realitní kanceláře a byl na něm podepsán makléř Petr Kmínek. A do třetice to bylo loni o prázdninách v Polsku u moře. V zapadlé ulici byl malý obchůdek s kořením, který se jmenoval jak? Samozřejmě Kmínek. Netrvalo dlouho a Helena dostala od Davida náramek z růžového zlata se

stejným nápisem. Ten baby tlak je fakt drsnej. Připoutejte se, prosím, vlétáme do oblasti velmi silných turbulencí!

DAVID DEN PO PÁDU LETADLA

Tati, v tom letadle opravdu letěla máma?

Je odpoledne a já vyzvedávám Alberta ze školky.

Asi ano, Alberte. Takže máma zemřela? Ne, to ne! Ona určitě žije. Ještě pořád tam hledají lidi, kteří pád přežili, a maminka určitě bude mezi nimi. Neboj se.

Přesto mi vytryskly z očí slzy a Albert to zaznamenal. Vší silou mě objal kolem pasu a začal hlasitě plakat.

Bude to dobrý, bude to dobrý. Maminka se vrátí.

Společně jsme mlčky jeli pro Sofii do školy a já se pořád ujišťoval, že to je jen zlý sen. Že to není možné.

Tati, ve škole mluvili o tom leteckém neštěstí. Že to není pravda? Že v tom letadle nebyla máma? Byla, Sofie. Ale to neznamená, že to nepřežila. Zkoušela jsem jí volat a telefon jí pořád zvoní. No vidíš, maminka určitě žije.

V tu chvíli jsem o tom byl vážně přesvědčený. Nedokázal jsem si připustit myšlenku, že by to bylo jinak. Helena prostě není mrtvá.

HELENA

TŘINÁCT MINUT PŘED PÁDEM LETADLA

Kdy už ty šílené turbulence skončí? To přece není normální, říkala si v duchu Helena a pevně se držela madel u svého sedadla v sedmé řadě. Alkoholem značně posilněný muž zřejmě ruského původu sedící v osmé řadě za Helenou je velmi nervózní a začíná být na drobnou letušku v přední části letadla agresivní.

At' už pilot klesne, nebo stoupne. Tohle se nedá vydržet! Nezlobte se, ale letíme nad Tichým oceánem a zrovna v těchto místech jsou turbulence velmi časté. Buďte v klidu, nebojte se, brzy už to skončí. Mě nebudete poučovat, jestli se mám uklidnit, nebo ne! Co si to dovolujete?

Situace se nečekaně vyostřuje. Helena vše sleduje škvírou mezi sedadly a dělá se jí špatně od žaludku. Takové turbulence ještě nezažila. A teď k tomu tenhle psychopat.

Moc se vám omlouvám, nechtěla jsem se vás dotknout. Jen chci říct, že už to bude brzy lepší, chlácholí jej letuška. V tu chvíli se ovšem letadlo opět prudce propadne a naštvaný muž na sebe převrhne sklenici s drinkem i zbytek jídla ze sklopeného stolečku, který předtím odmítl uvést do původní polohy. Tohle je jako ze špatného snu, at' už je ten chlap zticha. Helena nedokáže reagovat. Křečovitě svírá mobilní telefon, který má ve speciálním průhledném vodotěsném obalu. Dal jí ho na cestu David.

Nafotíš nám rybičky v oceánu.

Jak moc by ho tu teď chtěla mít. A jen mlčky sleduje, jak se opilý muž odpoutává a vrhá se na chudinku letušku. Letadlo se opět rozkmitá, mohutný opilý chlap neudrží rovnováhu a povalí dívku na zem do uličky. Všechno se seběhne hrozně rychle. Zničehonic se objeví prošedivělý muž s pistolí v ruce.

Po 11. září se u vytipovaných letů začal klást zásadní důraz na bezpečnost. Aerolinky na palubu letadel najímaly takzvané *Air Marshalls*, kteří vypadají jako obyčejní cestující, jsou v civilu, ale mají zbraň a starají se o bezpečnost. A právě tady a teď jeden takový byl.

Nechejte toho, pane, a posaďte se zpátky na své místo! Jsem agent John Graham a důrazně vás chci upozornit, že vaše chování na palubě letadla je nepřipustné.

Helena si oddechla. Snad už bude všechno v pohodě. Jenže nebylo. Byl to opravdu Rus. Jmenoval se Vasilij Gronov a zrovna zapíjel ztrátu své matky, na které byl bezmezně závislý. Po její náhlé smrti sebral všechny úspory a vydal se na Havaj. No a tenhle stokilový smutný muž se dvěma promile chytil letušku Jessicu pod krkem a pustil se na velmi tenký led. V jeho očích byla beznaděj a víra, že nemá co ztratit. Helena byla v šoku. Proč právě ona musí být součástí téhle šílené situace. Vasilij drží Jessicu pod krkem, za ním se krčí Helena a před nimi stojí agent Graham s namířenou pistolí.

Znova důrazně opakují, pusťte prosím letušku a posaďte se na své místo.

Lidé už dávno křičí kvůli turbulencím a kolem stojí i další stevardi a letušky. Nemá to, zdá se, východisko. Nejhorší

na tom je, že násilník přestal komunikovat a pravou rukou letušku škrtl tak, že ta pomalu ztrácí vědomí. Letadlo opět velmi prudce klesne. V tom okamžiku vypadne agentu Grahamovi odjištěná pistole z ruky a prudkým nárazem o zem v uličce samovolně vystřelí. Náboj proletí kolem k smrti vyděšené Heleny a zakousne se do trupu letadla těsně pod okýnkem v sedmé řadě.

DAVID DEN PO PÁDU LETADLA, VEČER

Dobrý den, pane Vronský. Tady Josef Štrobl z ministerstva zahraničí. Dobrý večer, konečně voláte. Tak co? Máte nějaké nové informace o Heleně? Pane Vronský, bohužel nic konkrétního. Trosky letadla byly nalezeny zhruba dvanáct kilometrů od pobřeží ostrova Kaua'i. Žádné známky života. V těch místech je zhruba kilometrová hloubka. Bude trvat v nejlepším týdně, než naleznou černou skříňku. Podle prvních zpráv není žádný signál, žádná indicie, že by někdo havárii přežil. To není možné! Mojí manželce stále vyzvání telefon. Ona určitě žije! Pane Vronský, pobřežní hlídky pátrají, jak jen mohou. Samozřejmě pochopíme, když se budete chtít na místo sám dopravit. Můžete se na nás s pomocí spolehnout, ale spíše nedoufejte. Pravděpodobnost, že by někdo něco podobného přežil, je prakticky nulová. Jak můžu cestovat tak daleko? Máme děti. Nechejte si to projít

hlavou a kdykoliv mi na tohle číslo zavolejte. Pokud bude cokoliv nového, určitě se s vámi spojíme. Tati, co říkali? Nic nevědí, Sofinko. Neboj, to zvládneme. I kdybychom se měli na tu Havaj vydat sami.

HELENA DVĚ MINUTY DO PÁDU LETADLA

Rychle si nasadte plovací vesty! To okýnko to nevydrží! křičí starší stevard. Helena si bezmyšlenkovitě nasazuje vestu a sleduje díru po projektilu, nad kterou se vytváří malá prasklinka směřující k okýnku v sedmé řadě. Je v šoku a není schopná pohybu. Letadlo ve stále silnějších turbulencích sebou hází ze strany na stranu a agent Graham zachraňuje letušku Jessicu, která se konečně vytrhla ze spárů opilého pasažéra. Situace se na chvíli zdánlivě uklidní. Jenže po pár vteřinách doputuje prasklina až k těsnění okénka, a to z důvodu přetlakování kabiny praskne. Piloti se už pár vteřin snaží co nejrychleji s letounem klesat, aby byl tlak co nejnižší, ale je už pozdě. Prasklina se mění v díru a ta se vlivem dekomprese neustále zvětšuje a nasává vše, co je poblíž. Lidé kolem křičí. Zavazadla vylétají z úložných prostor nad hlavami pasažérů. Letadlo se dostává do nekontrolovatelného pádu, jako by bylo ve vývrtece. Teď už skutečně uvnitř létá úplně všechno. I někteří nepřipoutaní cestující. Také Helenu v letadle drží jen pevně

připoutaný sedadlový pás. Díra se opět zvětší a ve stejném okamžiku, prakticky jen pár metrů před dopadem letadla na hladinu oceánu, se nebohá Helena Vronská odpoutá a vyletí velkou dírou z letounu ven.

DAVID 4. 6. 2023

Vždycky se na tebe dívám, když háčkuješ africké květiny a soustředíš se. Někdy se trošku rozčiluješ, protože jsi udělala chybičku. A já se potutelně usmívám a uvědomuju si, jak moc jsem šťastný. Dovedl bych se dívat hodiny a nic by mi nechybělo. Je to dnes přesně patnáct let od chvíle, kdy ses stala mojí ženou. Tedy, byla jsi jí už pět let předtím, ale tehdy v té nádherné zámecké zahradě jsme si to před anděly slíbili oficiálně. Jako by to bylo včera... Vystoupil jsem z auta, a jen co jsem tě uviděl, nedokázal jsem zadržet slzy. Slzy, ve kterých bylo všechno, co jsem si kdy v životě přál. Uběhlo patnáct let a já to mám v sobě pořád. Ten pocit vlastně zažívám každý den. Stačí jen otevřít oči a sledovat, jak se ráno vedle mě probouzíš. Je to pořád stejné jako tehdy na tom parkovišti. Ne, je to vlastně mnohem lepší. Jsem tak moc vděčný, že jsem tě potkal. A čím jsem starší, tím víc děkuji za to, že jsme se navzájem vybrali. Chtěl bych ti, ženo moje, lásko jediná, za všechno poděkovat. Za to, že to se mnou pečeš... i vaříš... za to,

že mi pořád dáváš svoji lásku. Za to, že mě držíš za ruku a já tebe můžu držet za tu tvou. I za to, že se sebezapřením toleruješ moje bláznivé „rodinné nápady“. Chtěl bych ti říct, že tě z celého srdce miluji a vždycky milovat budu. Že tu jsem pro tebe a vždycky budu. Že jsi mojí spřízněnou duší a vždycky budeš. Že jsi už patnáct let mojí manželkou a já doufám a věřím, že si jednou na lavičce před domem budeme moci říct, že jsme překonali rodinný rekord. Že se pořád budu probouzet a pohltní mě každý den ten stejný, nepopsatelný pocit jako tehdy v den naší svatby. Já to cítím, já to vím, že to tak bude. Krásné výročí, Helenko!

Tati, je tady babička Tereza. Davide, to je hrůza. Co budeš dělat?

Sedím v našem prostorném obývacím pokoji a myslím na Helenu. Máme dnes opravdu výročí. Doufal jsem, že si zavoláme přes facetime a ona se mi ukáže v nových tyrkysových plavkách, které se jí tak moc líbily.

Mami, já nevím. Pořád věřím, že to není pravda. Ona nemůže být mrtvá.

Hlavou mi rychle projdou dvě snad nejpoužívanější máminy věty, život není peříčko a všechno jednou končí. Jak symbolické.

Musíš něco dělat! Přece tu nebudeš jen tak sedět! A co mám dělat? Oni to tam prohledávají. Kdyby něco našli, dají vědět. Vždyť jí pořád vyzvání telefon! Já vím, říkal jsem to tomu chlapovi z ministerstva.

DAVID 4. 6. 2023, HLUBOKÁ NOC

Davide, Davide, slyšíme se? Jo, jo, slyším tě, Barboro. Konečně jsme se se Sungem dostali na ostrov Kaua'i. Je tady hrozný blázelec. Kolem pobřeží krouží lodě a létají vrtulníky. Na plážích na severním pobřeží je spousta lidí. Viděli jsme truchlící rodiny, je to šílené. A našli něco? Jen pár trosek, Davide. Je mi to líto. Pořád všichni doufáme, že to mohl někdo přežít. Co děti? Snažím se v nich držet naději, ale to víš, není to snadné. A jak dlouho budou hledat? To nám nikdo nedokázal říct, ale zkusíme najít záchranáře a ozveme se. Neslyším vlastního slova. Držte se, Davide. Máme vás rádi.

DAVID 5. 6. 2023, BRZY RÁNO

Naděje umírá poslední, Davide. Pořád je šance, že to Helena zvládla. Já vím. Nedokážu si připustit myšlenku, že by to bylo jinak, Same. Zdálo se mi o ní. To přece není možný, aby Helena byla na dně oceánu v tom zpropadeném letadle. To je ono, tak se mi líbíš! Hlavu vzhůru, musíme věřit.

Sam je můj největší kamarád. Potkali jsme se relativně pozdě, až někdy kolem čtyřicítky, ale po krátkém čase

z toho vzniklo velmi výjimečné přátelství. Oba milujeme život, víno a své ženy. A oba máme dost silný tah na branku. A především neskutečně podobný smysl pro humor.

Počkej, zrovna mi volá někdo z ministerstva.

Pane Vronský, slyšíme se? Ano, slyším vás. Dostali jsme informaci přímo od amerických vyšetřovatelů, že poblíž ostrova Kaua'i byl na hladině oceánu identifikován mobilní telefon vaší ženy. Byl vložen do speciálního vodotěsného krytu se vzduchovou bublinou. Ano, ten jsem jí dal na cestu ještě v Praze. A co Helena? Bohužel, našli jen telefon. Ale jak se mohl dostat ven z letadla? To netušíme, pane Vronský. Zřejmě se letadlo po dopadu nebo ještě před ním rozlomilo. Zajímavé je, že na poslední fotografii v galerii mobilu je prý vyfocená trhlina pod okénkem. Jde s největší pravděpodobností o místo, kde seděla vaše žena. Jaká trhlina? O čem to mluvíte? Jsou to jen kusé informace, jakmile budeme vědět něco nového, určitě vás budeme kontaktovat.

Co to má znamenat? To je hrůza, Same. Co se proboha v tom letadle stalo? Kamaráde, tohle je fakt drsný. Co mám dělat? Je to tak daleko. Ten vyzvánějící mobil byla moje naděje. Teď je pryč. Hele, hlavně klid, Davide. Máš intuici, máš děti, rodinu a taky mě. Už jsem na tom začal makat a v historii je dost případů, kdy lidi takové havárie přežili. Máš to v mailu. Dej si dvojku sauvignonu a večer na to mrkni. Kdyby cokoliv, jsem tady, volej.

Jsi mým srdcem, které tak hlasitě buší.
Jsi tím nejkrásnějším obrázkem v bílých mracích.
Jsi melodií, která i v třesuté zimě probouzí jaro.
Jsi hvězdou, která mi ukazuje směr.
Jsi světlem, které vždy přemůže stín.
Jsi tou nejjemnější návykovou vůní.
Jsi nevšedním úsměvem zdánlivě všedních dní.
Jsi múzou, jsi láskou, která nezná hranic.
Jsi láskou, která je plná štěstí.
Jsi láskou, která nikdy neskončí.

Myslím pořád na Helenu a nedokážu se smířit s myšlenkou, že moje láska, moje všechno, je najednou pryč. Ještě před pár dny jsme tady u našeho velkého gauče tancovali ploužák na písničku Damiena Rice. Byli jsme v objetí, ne-napodobitelná romantika.

A vtom se mě Helena zeptala: Co to žvejkáš? A já jsem se přiznal: Kousnul jsem si v ledničce do uheráku.

Skončili jsme na zemi v záchvatu smíchu. Hned vzápětí se z horního patra, ze svého pokoje, ozval Albert: Mamiiiiii, pojd' sem!

Helena ještě pobavená salámovou etudou na něj křikla: Tam už jsem byla, zkus mě nalákat jinak. A z našeho kluka tradičně vypadl klenot: Ňu, Ňu, Ňu.

Další záchvat smíchu. Nakonec stejně nahoru šla a dostala od něj náramek, který tajně vyrobil v posteli. Byl jí

větší, ale to Albertovi nevadilo: Až vyrosteš, tak ti to bude, mami.

Co já si bez ní počnu? Sedím na zemi na stejném místě, kde jsme se s Helenou svíjeli smíchy, a chce se mi křičet. To není fér! Zalykám se slzami a nechci se jen tak lehce krutému osudu poddat.

Tati, můžeme spát s tebou v posteli? Sofie a Albert stojí na schodech a mnou prochází další vlna emocí. Jasně, vezměte si tam peřiny. Za chvíli za vámi přijdu.

Pro nás všechny je to kruté, ale já pořád věřím, že se z toho šíleného snu probudím. Co ta fotografie v jejím mobilu? V tu chvíli jsem si vzpomněl na mail od Sama. Otevírám laptop, nalévám si dle Samových instrukcí ten nejlepší novozélandský sauvignon, jaký doma mám, a nořím se, nebo v téhle situaci raději probírám se leteckými katastrofami, které Sam vyhledal.

Je to fakt kamarád. Dal si opravdu záležet. Seřadil letecké katastrofy, při kterých někteří pasažéři přežili, podle dat.

Davide, sám dobře víš, že pád letadla téměř vždy končí smrtí všech cestujících a posádky. V minulosti se ovšem odehrálo několik incidentů, které měly i své přeživší. A to je naše velká naděje. Každý z těchto příběhů nám ji dává.

První je z druhé světové války.

Nicholas Alkemade, britský zadní střelec RAF, přežil pád letadla v roce 1943, když byl jeho letoun zasazený nepřátelskou palbou. Letadlo začalo hořet, a tak z něj Alkemade raději vyskočil, než aby uhořel.

Padal z výšky 5490 metrů. Jeho pád zmírnily borovice a měkký sníh. Jenom si podvrtnul nohu. Střelce okamžitě zajala německá armáda, vyslýchalo ho i gеста-po, které nemohlo uvěřit, že pád bez padáku přežil. Stal se nejslavnějším válečným zajatcem a v roce 1945 se vrátil domů.

Další příběh je ještě děsivější, kamaráde. Je to doslova vá-
noční zázrak.

Každý máme nějaké Vánoce, na které nikdy neza-
pomeneme. Pro Němku Juliane Koepckeovou je to
Štědrý den 1971, během kterého jako jediná přežila
děsivou havárii letadla v peruánském pralese. Na roz-
díl od své matky nepřišla o život ani při pádu stroje
z výšky tří kilometrů, ani při cestě divočinou plnou
krokodýlů a hadů. Bylo jí tenkrát sedmnáct, když
v Limě spolu s maminkou nastupovala do letadla
typu L-188A Electra. Nad Jižní Amerikou se zrovna
proháněla hřmící bouřka, na start musely kvůli ní če-
kat nekonečných sedm hodin. Dost je to rozladilo, už
se viděly u Julianina tatínka ve městě Pucallpa. Stroj
se nakonec navzdory bídným povětrnostním podmín-
kám přece jen vznesl, po dvaceti minutách se však
dostal do silných turbulencí. Mezi sedadly létaly kuf-
ry, zabalené vánoční dárky a cukrovinky. Letadlo za-
sáhl blesk. S maminkou se držely za ruce, nedokázaly
vydat ani hlásku. Ostatní cestující plakali a křičeli. Pak
si Juliane všimla, že jeden z motorů hoří. Maminka mi

řekla: To je konec. Je po všem, vzpomínala s odstupem pro BBC. Šlo o poslední slova, která jsem od ní slyšela.

Jak asi zněla Helenina poslední slova? Co musela chudinka prožívat? Vypil jsem sklenici vína až do dna a se slzami v očích pokračoval ve čtení.

Letadlo se tři kilometry nad povrchem zhouplo a obrátilo k zemi. Nebylo mu pomoci. Při volném pádu se rozlomilo na několik částí. Juliane Koepckeová se v sedačce ocitla úplně mimo něj.

V uších mi svištěl vítr, obrovskou rychlostí jsem se řítila k zelené klenbě džungle. Cítila jsem nepopsatelnou samotu, tvrdila. Pak jsem ztratila vědomí. Z nárazu si nepamatuji vůbec nic. Když jsem se druhý den probírala, teprve mi to došlo: Přežila jsem leteckou katastrofu.

Volala bezmocně matku, odpovědí jí byl jen hluk pralesa. Dívka, která jen den předtím tancovala na bále na konci školního roku, utrpěla při havárii vážný otřes mozku, měla hlubokou řeznou ránu na lýtku, zlomenou klíční kost a oteklé oko.

Vypadala jsem jako zombie, povzdechla si s odstupem pro BBC. Trvalo jí další den, než se znovu dokázala postavit na nohy. Jen kousek od sebe našla tři těla dalších cestujících - spálené ostatky byly připoutané k sedačkám, nejevily známky života. Ani Juliane ještě neměla vyhráno, jiný by se v nepřehledné

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Když kvete wiliwili.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.